

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών αριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἑνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Εἰκοσιτρεῖς Ἀπρίλη,
σφιγγᾷ τὸ χιμομῆλι.

Χίλια κι' ἑκατὸν ἐξήντα, μὰ προσθέσετε κι' ὀκτώ,
Κάκιερ καὶ Θεοτόκη νέο κάζο τραντ' ακτό.

Περὶ τῶν σπουδαιοτάτων καὶ φλεγόντων ζητημάτων.

Φ.— Ἡ Διπλῇ μᾶς ἦλθε πάλι
μὲ διάθεσι μεγάλη...
Π.— Πᾶμε, βρὲ τεμπελχανᾷ,
Δὲν πηγαινῶ πουθενά.

Φ.— Μωρὲ πᾶμε νὰ φωτίσης τὴν πολυξερὴ σου γκλάβα...
Π.— Ἀνοικτός ὁ δρόμος εἶναι, καὶ σὰν θέλῃς μόνος τράβα.
Φ.— Τί κάθεςκι, βρὲ Περικλῆ, μαζί μὲ τοὺς ἀργούς;
Δὲν ἔχεις ὄρεξι καμμιὰ νὰ δῇς τοὺς Ὑπουργούς;

Π.— Τοὺς βλέπω κάθε τόσο μαζί καὶ κατὰ μόνας,
στὸ Στάδιον τοὺς εἶδα, ποῦδλεπαν τοὺς ἀγῶνας.
Εἶδα τὸν Βενιζέλο, μὰ καὶ τὸν τῆς Παιδείας,
ὅπου μετ' ἀφειδίας
ἐμοίραζε κοτίνους
σὲ τούτους καὶ σ' ἐκείνους.

Φ.— Ἀγῶνες ἀνορθωτικοί,
ἀλλὰ κι' ἀγῶνες Σχολικοί,
οὐ μὴν κι' ἀθλογυμναστικοί.

Ἡ ζωὴ μας εἶναι μόνον
ἓνα στάδιον ἀγῶνων,
κι' ἀγωνίζεται καθένας
μὲ τὸ σῶμα, μὲ τὰς φρένας,
μὲ τὸ δόλιο τὸ στομάχι,
μ' ὅ,τι τύχη, μ' ὅ,τι λάχη.

Π.— Βεῖδα παρόντα, Φασουλῆ, καὶ τὸν Ἐντοῦ τὸν Γάλλο.
Φ.— Τούτ' ἡ ζωὴ, βρὲ Περικλῆ, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ σφενδόνη μοναχά, κονίστρα καὶ παλαίστρα,
ματάκια μου ξυρόροῖδο καὶ χαβίχρομανέστρα.

Καὶ καθ' ἅπαντα τὸν βίον
ἓνας κι' ἄλλος ἀνιᾷ,
καὶ σὰν βλάξ ἀγωνιᾷ
νὰ τοῦ δόσουμε βραβεῖον.

Ἀγῶνες, ἀγωνία,
καὶ διαρκὲς ἀνία,
κι' ὅλοι γιὰ τοὺς ἀγῶνας φωνάζουν, ξεσθερχύνονται,
βλέπεις τρανοὺς νὰ πέφτουν καὶ νάνους νὰ σηκώνονται.

Μὲς' στῆς ζωῆς τὴν φούρια,
μὲς' στῆς ζωῆς τοὺς κόπους,
βλέπεις πολλοὺς ἀνθρώπους
νὰ γίνονται γαϊδούρια.

Μὲς' στὸ θέατρο, τῆς γῆς, ὅπου διαρκᾷ ἔπαρσις το,
ἄλλοι, φίλε Περικλέτε,
πέρνουνε κοτίνου κλῶνο,
κι' ἄλλοι μὴ πεντάλφακ μόνον.

Π.— Τοῦτα ποῦ μοῦ λές, γελοῖε, χίλιας δὲ φορὰς μοῦ τᾶπες,
κι' ἔλα πάψε πρὶν σ' ἀρχίσω στὰ χαστούκια καὶ στῆς φάπας.
Τοῦτα ποῦ μοῦ λές ξανα
εἶναι λόγια σιχαμένα,

κι' ὅπως λέγουν τετριμμένα
καὶ παντάπασιν κοινά.

Φ.—Μήπως τάχατε νομίζετε πῶς σ'τά λέω γιὰ καινούρια;
τίποτα δὲν μένει νέο μεσὰ σ'τῆς ζωῆς τὴν φούρια.

Π.—Τότε, βρέ, γιὰ τὰ λέες;

Φ.—Γιὰ νὰ γίνεται κουθέντα.
Ὅμως σὺ καθὼ Ρωμῆος μ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας γλέντα.

Σκίρτα μὲ τοὺς σχολικούς,
σκίρτα μὲ τοὺς γλωσσικούς
καὶ τοὺς ἀνορθωτικούς.

Μὴν ἀφίνης τὴν ἀνίαν
νὰ σὲ κυριεύη, λέρα,
μήτε νύκτα, μήτε μέρα.

Καὶ σ'τὴν γῆν τὴν δαιμονίαν
τῶν ἀγῶνων ἀγωνίζου
καὶ γιὰ ἀγῶνας δαιμονίζου.

Σάλος ἀγῶνος τοὺς Ρωμῆους καὶ τὴν ἀναταράζει...
δὲν πρέπει σ'τὴν ἀδράνειαν νὰ μιμηθῆς ἐμένα,
ποῦ πάλιν τῆς ἀνοίξεως τὸ σφῆγος μὲ πειράζει,
κι' ὅλα μοῦ φαίνονται κουτά, γελοῖα σιχαμένα.

Σὺ, ξυλένιε πατριώτη,
τοὺς ἀγῶνας χειροκρᾷ.

Ἐπευφήμει μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς σπαθᾶτους τῆς Γαλλίας
καὶ τὸν Τῶφφελ τῆς Ἀγγλίας.

Πήγαινε καὶ σ'τὸ ξεφτέρι
τῆς Παιδείας, παλαῖε,
κι' ἀπὸ τὸ δικό του χέρι
κότινον καὶ σὺ λαβέ.

Ἐπευφήμει καὶ τὴν χέρα
τοῦ Κρητῆ, ξερὸ κεφάλι,
ποῦ δὲν μάχεται ματαίως.

Ἀλλὰ πέφτει τὴν μιὰ μέρα
κι' ἀνορθώνεται τὴν ἄλλη
κοτσονάτος σὰν Ἀνταῖος.

Αὐτὸς ὁ Κυβερνήτης, ποῦ μὲ πυγμὴν γενναίαν
ἐφόνευσεν, ὡς λέγουν, τὴν Ἰδραν τὴν Λερναίαν,
πῆγε δὲ τρεῖς ἡμέρας σ'τὴν Ἰδρα νὰ περάσῃ
χωρὶς ποσὺς νὰ δράσῃ.

Κι' ἄλλοι λένε πῶς ἐπῆγε σ'τοῦ κυρίου Κουντουριώτη,
κι' ἄλλοι λένε πῶς ἐπῆγε σ'τοῦ κυρίου Βερβενιώτη.
Ὅμως λένε, Περικλέτο, κι' ὕδροκέφαλοι καμπόσοι,
ποῦ δὲν ἔχουν διόλου γνῶσι,
τῶν ἀντίων λέγουν ἄλλοι,
πῶς δὲν ἦτανε τῆς Ἰδρας ἡ δεξιὸς μεγάλῃ...
πῶς θερμῶς ἐπευφημήθη καὶ σ'τὴν Ἰδρα καὶ σ'τῆς Σπέτσας,
καὶ τῶν παλαιῶν κομμάτων ἀνατρίχλασαν ἡ πέτσας.

Ἐπῆγε καὶ σ'τὴν Αἴγινα, καὶ τόσου κόσμου μάτια
ἐκάνανε καρτέρι
νὰ δοῦνε τὸν Λευτέρη,
καὶ λὲν πῶς Αἰγινήτικα μᾶς ἔφερε κανάτια.

Καὶ λέγωντας, βρέ Περικλῆ, γιὰ τῶν γαιῶν τὸν φόρο
νομίζω πῶς ἐπέρασε φαιδρὸς κι' ἀπὸ τὸν Πόρο,
καὶ λέγωντας πῶς ἡ Διπλῆ θὰ λήξῃ τὸν Ἰούνιον
ἐπῆγε καὶ σ'τὸ Σούνιον.

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν ἔεχασε τὸν δύσκολον ἀγῶνα,
κι' ὅταν ἐπέστρεφ' εὐθυμὸς ἀπὸ τῆς Σουνιάδος
τοῦ φάνηκε πῶς ἐβλεπε σ'τὸν θεῖον Παρθενῶνα
ἐν' ἀγάλμα πελώριον ἐκείνης τῆς Παλλάδος,
λαμπρὸν χρυσελεφάντινον καθὼς καὶ τοῦ Φειδία,
καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
πάλλουσα λάμπον δόρυ,
σ'τὸν κύριον Ἀλεξάνδρην μὲ χάριν ἐμειδία.

Κι' ἐφάνετο μακρόθεν τὸ τρομερὸν γοργόνειον
εἰς τοὺς ἀπὸ Σουνίου πρὸς τὰς Ἀθήνας πλέοντας,
καὶ δράσεως σφριγώσης ἐνέπνεε δαιμόνιον
εἰς τοὺς ὑπὲρ ἀγῶνων μοχθοῦντας καὶ παλαίοντας.

Κι' ἐβλεπε τοῦτο πλέων
ὁ Κρητικὸς ὁ λέων,
κι' ἐφλέγετο κι' ἐσκίρτα.

Καὶ πλήθη βουλευτῶν
τριβόμενα σ' αὐτὸν
ἀνάβανε σὰν σπύρτα.

Κι' ἔχρησε μακρὰν τρανὴ
τῆς Παλλάδος ἡ φωνή:
"Ἄν ποθῆς νὰ συντελέσῃς
ἀνορθώσεως ἀγῶνα,
τὴν Διπλῆ καὶ τὸν χεῖμῶνα
νὰ τὴν ξαναπροσκαλέσῃς.

Σὺ, ποῦ πῆγες καὶ σ'τὴν Ἰδρα, μὴν ἀκοῦς ὕδροκέφαλοι,
μὴν προσέχῃς καὶ σὲ τοὺς μὴν προσέχῃς καὶ σ'τοὺς ἄλλους
κι' ὅλους κάνε τοὺς ἄλλους.

Τοὺς ἀγαπητοὺς σου φίλους,
τοὺς πολλοὺς τε καὶ ποικίλους,
μὴν τοὺς ρέθῃς, μὴν τοὺς σκάνῃς.

"Ὅλους τοὺς ἀνορθωτὰς
ἰσοβίους βουλευτὰς
μιὰ γιὰ πάντα νὰ τοὺς κάνῃς.

Δόντια σήμερα νὰ τρίζῃς,
καὶ νομίζω φρόνιμον
τὴν Διπλῆ νὰ τὴν κηρύξῃς
διαρκῆ καὶ μόνιμον.

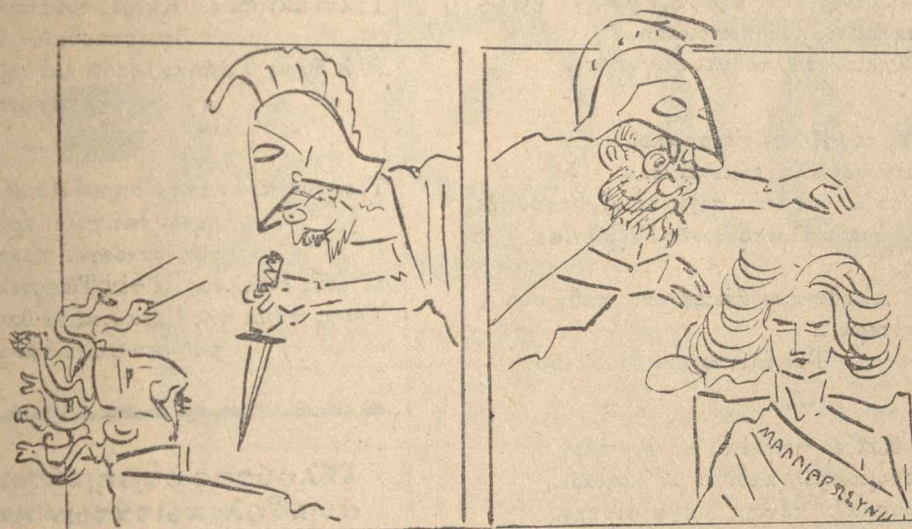
Κι' ἰσοβία ν' ἀπομείνῃ σ'τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων
πρὸς χάραν τῶν ἐπιγόνων,
νὰ γλυτώσωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ κάλπαις κι' ἐκλογαῖς,
ποῦ γίναν γιὰ τοὺς Ρωμῆους ἀθεράπευταις πληγαῖς.

Τέτοια θαρρῶ πῶς εἶπε σ' αὐτὴ τοῦ Κρητικοῦ,
μάλα πολιτικοῦ.

Κι' ἐκεῖνος ἐπιστρέψας μεστὸς ἀκμῆς καὶ θάρρους
ἀμέσως διὰ ζώσης
ἔκαμε σ'τοὺς Βουλγάρους
πολιτικὰς δηλώσεις.

Κι' ὅταν μ' αἰσθημα φιλίας ἐκ τοῦ τόπου τῶν μακρῶν
ξαναγύρισαν σ'τὴν Σόφια τὰ βλαστάρια τῶν Βουλγάρων,
ἔγραψαν γιὰ μᾶς σ'τὴν Ρέτς καὶ σ'τὴν Δνέβια καὶ σ'τὴν Ὀρν
τόσους αἰνους ζήλευτους,
ποῦ κατσούφιασε γι' αὐτοὺς
καθενὸς ἐχθροῦ μας μοῦτρο.

Π.—Πότνια πατρίς μου, χαῖρε...
πανηγύρεων ἡμέραι
καὶ παντοδαπῶν ἀγῶνων.

Καὶ ξυπνᾷ μὰ πλάσις χαύνῃ
κι' ἐστεμμένη παρελαύνει
μὲ γλῶρον κοτίνου κλώνον.

Ἐλα, Μοῦσα, ξαναψάλε
τοῦ κοτίνου τὸ κλώνορι,
ποῦ βραβεύει τοὺς ἀνδρείους.

Καὶ μᾶς τῷφερε τὸ πάλαι
τῆς Ἀλκμήνης τὸ βλαστάρι
ἀπὸ τοὺς Ὑπερβορείους.

Ψάλλε καὶ τὸν Κυβερνήτη,
ποῦ μεγὰλα προκηρύττει,
μὲ δηλώσεις δὲ λαλῶν
καὶ πολλὰ διαδηλῶν
καὶ πολλοὺς ὑποδουλῶν,
κραταίνει καὶ τὸ κράτος, κραταίνει καὶ τὸ κόμμα,
καὶ σηκώνει τὴν πυγμὴν τοῦ καὶ σὲ Στρατηγὸς ἀκόμα.

Μὲς σ'τὴν ἄλλη φασαρία τοῦ Σμολένσκη τιμωρία.

Φ.—Κι' ὁ Σμολένσκης καὶ ὁ Σμολένσκης τιμωρεῖται σοβαρῶς...
τί νὰ πῇς καὶ τί νὰ κάνῃς... ἀνορθώσεως καιρὸς.
Σὰν ἀκούω σοβαρὰ ξεκαρδίζομαι σ'τὰ γέλοια,
καὶ καμπόσα τῆς Βουλῆς περιουστάτα κοπέλια
εἶπανε κι' αὐτὰ πῶς πρέπει κάπως νὰ τιμωρηθῇ
καὶ τοῦ Στρατηγοῦ Σμολένσκη τὸ λαοφίλές σπαθί.

Μέγας τῆς πυγμῆς ὁ τρόμος...
νὰ καὶ σ'τὸν Σμολένσκη τύπο,
νὰ μὴν κάνῃ παρανόμως
συνεντεύξεις μὲ τὸν Τύπο.

Μέγα τῆς πυγμῆς τὸ βάρος,
μέγα τῆς πυγμῆς τὸ θάρρος.
Κι' ὁ Σμολένσκης τιμωρεῖται...
σ'τὴν Ἀνθρώπιν θαρρεῖτε,

ποῦ δὲν εἶναι παῖζε γέλα,
καὶ τραβήξετε κορδέλα.

Μέγα τῆς πυγμῆς τὸ κράτος
καὶ τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος...
τούτῃ λένε πῶς δὲν παίζει.

Τὶ πυγμὴ κι' αὐτὴ μεγάλη!..
τὴν θαυμάζουνε καὶ Γάλλοι,
τὴν θαυμάζουνε καὶ Ἑγγλέζοι.

Μέγα τῆς πυγμῆς τὸ νεῖκος
καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος.

Τιμωρεῖται κι' ὁ Σμολένσκης, Στρατηγὸς λαοφίλης,
Στρατηγὸς μας ἐν εἰρήνῃ, Στρατηγὸς μας ἐν πολέμῳ,
κι' ἀλαλάζουνε πυγμαῖοι καὶ πυγμαῖοι τῆς Βουλῆς,
ποῦ τὸ μένος τῶν μὲ σκιάζει κι' ἐμπροστὰ τῶν ὁλοῦ τρόμῳ.

Τιμωρεῖται κι' ὁ Σμολένσκης... ἀνορθώσεως καιρὸς...
νέον ἄθλον ἀναγγέλλει τῶν πυγμαίων ὁ χορὸς,
Φιλελεύθερος παῖς τῆς παλαιᾶς τιμωρίας,
πλὴν ὁ κόσμος ξεφωνίζει:

Τέτοιο Στρατηγὸς σπαθί,
τέτοιο ζήφος σὰν κι' αὐτό,
ὅσο κι' ἂν τιμωρηθῇ,
μένει πάντα λατρευτό.

Φαγοπότι τοῦ Κερκυράτη
μὲς σ'τὸ Ἀχιλλεῖο Πηλεΐτι.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνουν
κι' ἐνκόνητο σ'τὴν Κέρκυρα διὰ νυκτὸς πηγαίνουν.)

Φ. — Βλέπεις αυτό τὸ τομομπίλ;

Π. — Τὸ βλέπω, στραβοσκέλη.

Φ. — Ὁ Κάιζερ ὁ Γερμανὸς στὸν Τζώρτζη μας τὸ στέλλει,
ὁ Κάιζερ τὸν προσκαλεῖ νὰ πάη, πατριώτη,
στὸ πᾶγκαλον Ἀχιλλεῖον, ποῦ τοῦχει φαγοπότι.

Προφορικῶς ὁ Κάιζερ τὸν Κόντε προσκαλεῖ
μὲ τόσα νέα δείγματα μεγάλης εὐμενείας...

Π. — Κι' ἐκεῖνος μὲς στ' ὠτομομπίλ ποῖος εἶναι, Φασουλῆ;

Φ. — Ὁ Βαγκενχάιμ, ξάναο, Πρέσβυς τῆς Γερμανίας.

Π. — Βρὲ τί μου λές;

Φ. — Ἀληθινά, κι' ἀνοίξε τὰ γκαθά σου
γὰ νὰ τὸν δῆς καλλίτερα...

Π. — Τὸν βλέπω καὶ βουδάσου.

Φ. — Αὐτὸς ἀπὸ τὸν Κάιζερ πηγαίνει νὰ τὸν πάρη
κι' ὁ Κόντες μὲς στ' ὠτομομπίλ καθίζει μὲ καμάρι.
Φαντάσου νὰ τὸν προσκαλῇ τέτοια Μεγαλειότης.

Π. — Αὐτὸς ὁ Κόντες ἄφογος ἀληθινὰ κομπότης
καί στὴν ἐνδυμασίαν του καὶ σ' ὅλα, κακομοίρη...
γὰ τοῦτο στάσιν ἄφογον καὶ κυβερνῶν ἐτήρει.

Φ. — Ἀλήθεια λές, βρὲ Περικλῆ... κομπὸς ὁ Τζώρτζης πάνυ...
ὅμως ἰδού... στ' Ἀνάκτορα τοῦ Γουλιέλμου φθάνει,
κι' αὐτὸς τὸν δεξιόναται μ' ὅλη του τὴν φαμῆλια,
καὶ βλέπουν κάτι προὔχοντες καὶ σκάζουν ἀπὸ ζήλεια.

Ξέρεις μὲ τὴν Ἀνόρθωσι κι' ἐμεῖς, συφοριασμένε,
πῶς τώρα πιά χαράξαμε κάποιον πολιτική,
καί στὴν Ἀντάντ τὴν Κορντιάλ μᾶς πῆραν ὅπως λένε,
ἤγουν στὴν συνεννόησι τὴν Ἀγγλογαλλική.
Γιὰ τοῦτο κι' ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τοὺς παρόντας σάλους
μᾶς φέρνει διοργανωτὰς καμπόσους Ἀγγλογάλλους.

Κι' ὁ Κάιζερ σὰν τᾶκουσε γὰρ πῖνα καὶ γεινάτι
τὸν Βαγκενχάιμ ἔστειλε κι' ἐπῆρε τὸν Κορφαῖτη,
καὶ λόγους ἄλλαξε μ' αὐτὸν πολλοὺς τε καὶ ποικίλους,
κι' ὁ Θεοτόκης ἔλεγε στοὺς φιλικούς ὁμίλους:

Αὐτὸς ὁ Κάιζερ γιὰ μὰ καὶ τί καὶ τί δὲν ξέρει...
αὐτὸς ἐργάζεται καὶ δρᾷ χειμῶνα καλοκαίρι.
Παπᾶ τὸν θέλεις; γίνεται... τὸν θέλεις δικηγόρο;
τὸν θέλεις γλύπτη, ποιητὴ, ζωγράφου, τορναδόρο;
τὸν θέλεις Βάγνερ ἔξαφνα, Κάρολζο, μαραγκό;
τὸν θέλεις καὶ λαλίστατο; τὸν θέλεις καὶ μουγκό;
Σβορῶνο, Τσουντα καὶ Σκια, κι' ἀρχαιολόγο πρῶτης;
εἰς ὅλα μέσα χώνεται τούτ' ἡ Μεγαλειότης.

Εἶδα πολλάκις Κάιςχρας, σκηπτούχους πανισχύρους,
ποῦ δεξιῶσαις μοῦκαναν θερμὰς καὶ διαπύρους,
μὰ δὲν μοῦ καπιτάρισε μορφὴ Μεγαλειότητος
καὶ μία τζόγια σὰν κι' αὐτὸν μὲ δράσεις ὁλοένα,
καὶ τόσον βράζει μέσα του σφρίγος δραστηριότητος,
ποῦ μόλις εἴμπορεῖ γιὰ μὰ νὰ συγκριθῇ μ' ἐμένα.

Μεγάλως σχολιάζεται τοῦ Κόντε τὸ τραπέζι
καὶ Γάλλοι τώρα, Περικλῆ, τὸ συζητοῦν κι' Ἑγγλέσιοι.
Γιὰτὶ καὶ πῶς ὁ Κάιζερ τοῦστειλε προσκλητήριον;
τοῦτο σπουδαῖον ὄντως...
ἀλλ' ὅμως θ' ἀποκαλυφθῇ καὶ τοῦτο τὸ μυστήριον
τοῦ χρόνου προτόντος.

Τρέχουν πράγματα σπουδαῖα, κι' ὅπως ἐκ πολλῶν εἰκά,
ξένοι δάκτυλοι καὶ πάλι
μᾶς γανόνουν τὸ κεφάλι
μὲ τοὺς Γάλλους, μὲ τὸν Τῶφφνελ, μὲ τοῦ Κάιζερ τὸ κάθι.
Ὅμως πᾶμε τῆς Κερκύρας νὰ θαυμάσωμε τὰρχαῖα,
ποῦ δὲν φαίνονται τυχαῖα.

Πλουτοῦς εὐρημάτων Κερκυραϊκῶν συμβολικωτάτων καὶ σημαντικῶν.

Π. — Ποῖα Μένουσα φρικώδης καὶ καθ' ὅλα τεραστία...
ξέρεις τάχα τί σημαίνει;

Φ. — Τούτη λέν χωρὶς ἀστεία
πῶς βεβαίως συμβολίζει τῆς ἐλπίδος τὸν Θεοτόκη.

Π. — Τρέμω...

Φ. — Κι' ὁ Περσεὺς ἐκεῖνος, ὅπου τὴν κατὰδῶκει
μ' ἓνα δίκωπο μαχαίρι,
συμβολίζει τὸν Λευτέρη.

γιατὶ λένε μερικοὶ διπλωμάται ραφινάτοι
πῶς τὸν ἔπιασε θυμὸς γὰρ τὴν δόξα τοῦ Κορφαῖτη.

Π. — Τώρα πές μου τίς ἐκεῖνη,
ὅπου κάθεται σὲ θρόνο;

Φ. — Λέν πῶς εἶναι, Λαζαρόνο,
ἡ Θεὰ Μαλλιαχρυσύνη.

Π. — Κι' ἐκεῖνος, ποῦ τῆς ρίχνεται βροντῶν κι' ἀστραπητοῦ;

Φ. — Ὁ Μιστριώτης...

Π. — Τί μου λές;

Φ. — Ἐκεῖνος ὅλος κι' ὅλος.

Π. — Κι' αὐτὸς ὁ Ζεὺς, βρὲ Φασουλῆ,
ποῦ κάποιον κεραυνοβολεῖ;

Φ. — Κι' αὐτὸς τὸν Ἐλευθέριον σημαίνει, τρελλο-Χιότη,
ὅπου στρατοὺς ἐκίνησε κατὰ τοῦ Μιστριώτη,
κι' ὀλίγου δεῖν αὐτὸς ὁ Ζεὺς πανστρατιᾷ γενναῖα
νὰ τὸν κατεκεραυνῶνε καθὼς τὸν Καπανέα.

Π. — Μοῦ τὰ ξήγησες κι' αὐτὰ,
μοῦ τὰ ξήγησες κι' ἐκεῖνα
τὰ παλαιὰ καὶ πλούτη.

Τώρα πᾶμε, φαφλατά,
νὰ τὰ πῆς καὶ στὴν Ἀθήνα,
καὶ νὰ φᾶς γερό λεμποῦσι.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξὼν πενηνταοκτώ,
συνορεθεῖ μ' ἄλλα σπητῖα καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.